

[Finansministeren]

lig kan diskutere brugerbetaling. Det er klart, at det skal være på udvalgte områder, og at der er områder, hvor vi ikke vil være med, men stort set alle andre ordførere erklærede sig positive over for at diskutere brugerbetaling på udvalgte områder. Det strakte sig fra hr. Jes Lunde over hr. Kofod-Svendsen til hr. Behnke, men også andre ordførere var inde på det.

Jeg noterede også, at hr. Jes Lunde var med på en fordomsfri analyse af privatisering, dvs. at både Socialdemokratiet, SF og de borgerlige partier faktisk nu taler om fordomsfrit at drøfte privatisering, når det er naturligt og forstandigt. Der er så stadig væk en lille forskel i opfattelsen af, hvornår det er naturligt og forstandigt, men der er i hvert fald grundlag for en dialog.

Hr. Behnke var, som jeg sagde, lidt inde på problemerne i analysen »De Bedste« og mente ikke, at det var en egentlig costbenefitanalyse, og det kan man da godt sige det ikke var. Men jeg vil alligevel godt pege på, som der står i redegørelsen, at to af de fire kriterier, der lå til grund for vurderingen, var effektiv ressourceudnyttelse og høj produktkvalitet; den tredje var god og hurtig kundebehandling. Da jeg i gamle dage lavede costbenefitanalyser i det private erhvervsliv, havde de lige præcis med disse områder at gøre.

Hr. Behnke var lidt ked af, at der kun var ofret en kvart sætning på privatisering. Det er jo ikke antallet af linjer, der er afgørende, hr. Behnke, det er vel, hvad der står på de pågældende linjer. På side 16 står, at mulighederne for øget anvendelse af brugerbetaling og selvforvaltningsprincippet samt privatisering fortsat bør indgå som et centralt element i at effektivisere løsningen af opgaverne og skabe større valgfrihed for borgerne. Altså et klart budskab om, at for regeringen er privatisering stadig væk et centralt element, og vi er i fuld gang både i forbindelse med finansloven for 1989 og finansloven for 1990 med at gennemføre en lang række privatiseringsprojekter.

Jeg noterede hr. Behnkes positive tilsagn til at arbejde videre med privatisering, med afbureaukratisering og med brugerbetaling. Dermed gav han i virkeligheden et tilsagn om at arbejde positivt videre med en række af hovedbudskaberne i moderniseringsredegørelsen.

Fru Mimi Jakobsen ville gerne have opfølgning med jævne mellemrum af brugerundersø-

gelserne. Jeg vil ikke garantere, at vi kan lave en undersøgelse, der hedder »De Bedste i Staten«, hvert eneste år. Det er nok ikke en rigtig metode at bruge år efter år. Men de egentlige brugerundersøgelser, som er refereret i redegørelsen, har vi tænkt os at køre videre med, og vi tror oven i købet, at de vinder i værdi, når man gentager dem med jævne mellemrum.

Fru Mimi Jakobsen og hr. Kofod-Svendsen var inde på det problem, vi har i Folketinget, med balancen mellem millimeterretfærdighed på den ene side og muligheden for at afbureaukratisere og give råderum til lederne på den anden side.

Jeg er meget enig med begge ordførerne i, at hvis vi skal give det råderum til lederne, som er afgørende for, at de kan sikre, at institutionerne er velfungerende og gode, må vi politikere tage ansvaret for, at vi ikke længere vil insistere på millimeterretfærdighed. Nu skal det ikke være en opfordring til, at man skal lade være med at kalde ministre i samråd, for det er selvfølgelig ethvert folketingsmedlems ret at gøre det, men det er fuldkommen rigtigt set, at mange af samrådsspørgsmålene drejer sig om at sikre millimeterretfærdighed, også i de tilfælde, hvor vi ved lov har besluttet, at der må være forskel, fordi der skal være råderum for forskellige beslutninger. Et af 1990'ernes afgørende temaer kan meget vel blive, om vi har det politiske mod til at give vore ledere i den offentlige sektor det tilstrækkelige råderum.

Jeg vil godt sige til fru Mimi Jakobsen, at når vi sætter fokus på lederne, er det i høj grad også af hensyn til medarbejderne, for kun hvis lederne har mulighed for at fungere som ledere, kan de fokusere på medarbejderne og udvikle og udnytte deres kreativitet og arbejdskraft og den motivation og det engagement, der ligger i dem. Vi så også i undersøgelsen »De Bedste i Staten«, at de, der bliver de bedste i staten, er dem, der sætter fokus på medarbejderne.

Hr. Kofod-Svendsen sammenfattede på en måde sit indlæg ved at sige, at vi skal have mere for de samme penge. Jeg vil godt stramme det en lille smule og sige, at 1990'ernes udfordring til den offentlige sektor er at få mere og bedre service for færre penge.

Som sagt i indledningen af mit indlæg synes jeg, vi har haft en god, nuanceret debat. Jeg tror og håber, den kan bidrage til, at vi får yderligere fart på moderniseringen, og hvis det er en